

4. De keuze van Harrie:
“Ik heb eerbied voor jouw grijze haren”

Gert en Hermien

Ode aan de Grote Grijze Leider

Het is niet meer dan onze plicht op deze historische Herenreis stil te staan bij de grote kwaliteiten van onze Leider. Respect Heren!

Al 25 jaar wijst hij zijn volgelingen soeverein de weg. Natuurlijk, soms wordt er tegengesputterd door kleine luiden die denken een kortere route te weten, de kaart beter te kunnen lezen of een landschappelijk wetenswaardig te moeten opdissen. Onze Leider- zijn naam zij geprezen- hoort het minzaam aan en vervolgt zijn gedecideerd zijn pad.

Wanneer het landschap oploopt en een top gloort in de verte toont de Leider zijn ware capaciteiten. Met gezwinde doch soepele tred beklimt hij de steilste bergen, zijn volgeling amechtig hijgend ver achter zich latend. Der Konig des Brocken, the King of the Pen-y-ghent.

Des avonds, wanneer het volk vermoeid neerstrijkt rond de tafel zorgt onze Leider voor vermaak. Het woordspel komt op tafel. Natuurlijk zou hij elk pot kunnen winnen maar zijn naam prijkt zelden aan de top van de uitslagenlijst. Daar toont de ware leider zijn gezicht: hard wanneer het moet maar mild als het kan. Dan toont hij respect voor de beperkingen van zijn reisgenoten.

Oh mannen, vergis je niet ook buiten de Herenreis is hij een ware leider. Zie hem daar spelen in het roemruchte volleybalteam van Almere Haven. Zie hem daar met zijn fluwelen handen een gouden pass versturen die zelfs lange Jan niet kan verprutsen.

In de wijde omgeving staat hij bekend om zijn wijze inzichten. Hij ventileert de ene tegeltjeswijsheid na de andere. In zijn brede vriendenkring zijn hier intussen al hele kamerwanden mee behangen. Soms, als je net een prachtige uitspraak hebt opgehangen wordt deze weer overtroffen door een nieuwe. Onze Leider noemt dat in al zijn wijsheid 'voortschrijdend inzicht'. Terwijl wij, gewone mensen blijven steken in onze zielige zekerheidjes schrijdt de GGL voort als een vorst omringd door een aureool van wijsheid. Wat zou er gebeuren wanneer deze wijze man de politieke arena zou betreden. Na twee overdonderende optredens bij Pauw en Witteman zou het volk aan zijn voeten liggen, het telraam van Maurice de Hond slaat volledig op hol en de man met de geblondeerde kuif wordt in een nacht grijs. Hij trekt zich terug uit de politiek en gaat huilie huilie doen in een Venlose Vogelaarwijk.

Menig volgeling plengt een bittere traan dat onze geliefde leider een zoon ontbeert die zijn zegenend werk voort kan zetten.

Rest ons niets anders dan hem nederig maar wel uit volle borst toe te zingen:

Ik heb eerbied voor jouw grijze haren
Zij bekronen je lieve gezicht
Zij verzachten de sporen der jaren,
Na een leven van werken en plicht
Ik heb eerbied voor je grijze haren.
Voor je rimpels van zorgen en pijn,
Ik wil trachten voor hen die ze dragen,
Altijd een bron van vreugde te zijn.